

TRIANGL

MAGAZÍN SPOLKU TRIANGL LIBČICE NAD VLTAVOU

► ÚVODNÍK

Vážení spoluobčané,

spolek TRIANGL slaví první rok od svého založení a já bych Vám chtěl touto cestou poděkovat za Vaši přízeň a podporu, s kterou se ve městě při různých akcích setkáváme.

Držíte v rukou teprve druhé vydání našeho magazínu a snad nebudu přehánět, když připustím, že jsme velmi spokojeni s tím, co se v Trianglu od té doby změnilo a co se nám i vzhledem k pracovnímu vytížení našich členů, navíc v komplikované době celosvětové pandemie, podařilo. Něco z toho si můžete přečíst na dalších stránkách tohoto magazínu.

Těší nás, že z původního složení třech nadšenců, jsme nyní plnohodnotný spolek se stále se zvyšujícím počtem aktivních členů a celou řadou podporovatelů, kteří smýšlí stejně jako my, mají smysluplné připomínky, dobré nápady a zájem je realizovat ve prospěch města. Tolik pozitivní energie jsme na samém začátku našeho veřejného působení nečekali. Je vidět, že jsou v Libčicích občané, kteří volají po změně a pokud by ji měl zprostředkovat právě spolek TRIANGL, budeme to považovat za svou čest, závazek a důkaz, že jdeme správným směrem.

Zatím nemáme žádný přímý vliv na rozhodování, na to si musíme počkat necelý rok a pokusit se získat Vaše hlasy v příštích komunálních volbách, které se konají v říjnu 2022. Rozhodně se nechceme postavit do role nekompromisních kritiků a odsuzovat vše, co dosavadní zastupitelstva pro naše město

vykonala. Máme v našich řadách členy, kteří mají zkušenosti s prací ve všech orgánech města, od členů komisí, výborů, přes radu města, až po zastupitelstvo. Víme, co ta práce obnáší, známe zákony, kterých je třeba dbát a víme, s jakými finančními prostředky může naše město hospodařit. Nechceme nic bořit, ale na dobré navázat a v rámci možností přinést něco nového, na čem se shodneme a na co bude mít město peníze.

Věříme, že zastupitelstvo v našem městě může být proaktivním orgánem patnácti zástupců, které si demokraticky zvolíte, na které se budete moci spolehnout a důvěřovat jim, že budou poctivě pracovat v zájmu nás všech, bez ohledu na to, z jaké strany přicházejí. Brzy Vám všechny volební subjekty budou představovat své volební programy, které se při vši snaze o originalitu budou asi hodně podobat, neboť jejich cíl je stejný a jediný – naše město, jeho údržba a rozvoj.

TRIANGL chce být spolkem, který společnost spojuje a je otevřený každému z Vás, kdo by se chtěl aktivně podílet na dění ve městě, případně být třeba jen sympatizantem a podporovatelem ostatních, kteří nelitují svého volného času a věnují jej věcem veřejným.

Za pár dní budou Vánoce a nastoupí nový rok s magickým číslem 2022. Poslední dva roky nebyly pro lidstvo na této planetě vždy příjemné, ale podle numerologie, která se zabývá energií čísel, prý můžeme očekávat, že se v příštím roce konečně vše obrátí k lepšímu. Přejme si tedy, aby tomu tak opravdu bylo.

Jiří Marván, předseda spolku

SLEDUJTE NÁS:

Web:
www.triangllibcice.cz

Facebook:
Triangl Libčice

Instagram:
triangllibcice

YouTube:
Triangl Libčice

Se zámutkem oznamujeme, že nás v listopadu 2021 náhle opustil Ing. **ANTONÍN HOŘÍNEK**, náš spolužák, kamarád, soused, kolega a libčický občan, který zde prožil celý svůj život.

Vrstevníci si jistě vzpomenou, že v mládí rád hrával kopanou za AFK a stejně rád navštěvoval tehdejší „lidušku“, kde se učil hrát na dechový nástroj – baryton.

Byl to chytrý kluk, a tak snadno zvládl střední i vysokou školu. Po studiích zůstal věrný našemu městu a dlouhou řadu let pracoval v libčické šroubárně. Jakmile to bylo možné, rozhodl se pro podnikání, které mu umožnilo realizovat své plány na zlepšení bydlení a podílet se tak na rozvoji města, které miloval. Měl v tomto ohledu skvělé nápady i odvahu je realizovat. Je možné, že některé z nich vzniknou v budoucnu i po jeho odchodu.

Toník, jak jsme mu byli zvyklí říkat, byl přátelský, všestranný, mimořádně vzdělaný a navzdory všem svým schopnostem skromný člověk. Oplýval velkorysostí vůči svým blízkým a přátelům, byl skvělým kamarádem a výtečným společníkem.

Nakonec mu bohužel právě jeho ušlechtilé srdíčko nedovolilo býti déle mezi námi. Odešel ve věku pouhých 54 let a navždy zůstane v srdcích a vzpomínkách všech, kteří jej znali a milovali.

Zdeněk Diviš

▷ SVATBA

3. září 2021 byl krásný letní den, v kterém si náš předseda Jiří Marván se svou dlouholetou přítelkyní Barborou uspořádali na své stylově nazdobené zahradě, kde dominovala levandule, svatbu, jak ze žurnálu. Oddávajícím nebyl nikdo jiný, než náš dobrý známý evangelický farář Tomáš Cejp, jenž vedl ke svatebčanům tak originální řeč, že na ni nikdy nezapomenou. Něco k zamyšlení, něco pro pobavení, něco pro potěšení a něco pro naději.

**TRIANGL BLAHOPŘEJE A DĚKUJE,
ŽE MOHL BÝT PŘI TOM.**

▷ ZÁSNUBY

Bylo to jak z francouzského romantického filmu. Půvabná slečna dostane k narozeninám vysněný výlet na Eiffelku a tam, při západu slunce její partner poklekne a požádá ji o ruku. Ona překvapená a dojatá řekne ano, následuje objetí a potlesk všech přihlížejících turistů.

Přesně tak vypadaly zasnuby našeho zastupujícího předsedy Ondřeje Veszelei a jeho dlouholeté přítelkyně Kateřiny Heczkové, jejichž svatba se bude konat 9. 9. 2022 v Yard Resortu v Předboji.

A TRIANGL U TOHO URČITĚ BUDE TAKÉ.

Magazín Triangl vydává zapsaný spolek Triangl Libčice, Na Vrchách 856, 252 66 Libčice nad Vltavou,
www.triangllibcice.cz, IČ: 09876979m evid. č. MK ČR E24168.

Šéfredaktorka: Hannah Bartíková (hannah.bartikova@hbart.cz). Redakční rada: Jiří Marván, Ondřej Veszelei. Ilustrace: Jiří Tyllér.

Grafické zpracování: Ondřej Pellar – Studio Klika, Rokycany. Tisk: PowerPrint, Horoměřice. Náklad: 1 700 ks.

Roznášku zdarma do každé domácnosti v Libčicích nad Vltavou zajišťuje spolek Triangl.

Redakce si vyhrazuje právo texty redakčně upravovat, případně po dohodě s autorem zkrátit. Za věcný obsah článků zodpovídají podepsaní autoři.

➤ ZELENÁ ÚSPORÁM

Už to brzy bude hotové a panorama libčického sídliště se o jeden zajímavý bod změní, neboť trojdomí Pod Saharou 534, 535 a 536 se zatepluje a zbarví do zelena. Velký dík a ocenění si zaslouží vedení bytového družstva a samospráva domu za zajištění rozsáhlé rekonstrukce, která byla nutná nejen z estetických důvodů, ale především z důvodů šetření energií. Na nepohodlí a překážky, bez kterých se žádná rekonstrukce neobejde, obyvatelé domu brzy zapomenou a určitě ocení, zejména v současné energetické krizi, kvalitnější a úspornější bydlení v domě, který byl postaven svépomocí před více jak čtyřiceti lety.

➤ NEPOŘÁDEK U STOŽÁRU

V červnu tohoto roku společnost Skanska instalovala na svém pozemku pod stožárem místo k sezení, upravila přístupovou cestu a průběžně se stará o to, aby byla průchozí. Na sociálních sítích se rázem rozpoutala debata o tom, kdo bude uklízet odpadky kolem stožáru a proč tam není odpadkový koš? TRIANGL, který byl iniciátorem myšlenky zařídit u stožáru pro návštěvníky klidné místo k odpočinku a k případnému občerstvení, tenkrát ve všech médiích apeloval na turisty, aby si vše, co si ke stožáru přinesou, zároveň odnesli. Skanska, ani město, ani nikdo jiný to uklízet nebude!

Je to tedy na nás všech, abychom se chovali slušně a ohleduplně k ostatním i k přírodě.

➤ PARK CIHELKA

První dům Parku Cihelka pod taktovkou jednoho z nejvýznamnějších developerů společnosti Skanska už postupně vyrůstá ze země. Suterén a prostor pro parkování je založen a začínají se zde rýsovat obrysy bytů nižších poschodí. Bezpečné provádění práce a pohyb lidí na stavbě 24 hodin denně monitoruje kamera, která je umístěna na jeřábu ve výšce 25 metrů.

Bude to trvat ještě cca 16 měsíců, než bude stavba dokončena a do 57 bytů se nastěhují noví obyvatelé našeho města.

Určitě se již nemohou dočkat, a tak jim přejeme, aby se jim u nás líbilo.

➤ ŘEKNI, KDE TY KONTEJNERY JSOU

Nevíte, kam vyhodit starý textil, plechy nebo oleje? Tyto speciální kontejnery najdete v našem městě zde:

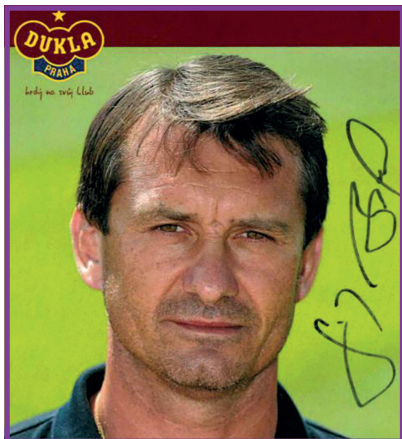
TEXTIL	– Stará Sahara, U Černé hory
KOVOVÉ OBALY	– Stará Sahara, Tržní, Ke Studánkám, Hašlerova, Lesní
JEDLÉ OLEJE	– Nová Sahara, Tržní, Hašlerova

Podrobnější informace o tříděném odpadu jsou na webu města:

<https://www.libcice.cz/urad/odpady.html>

▷ O DESET LET VÍCE

Rozhovor s Günterem Bittengelem, trojitým předsedou - Dukly Praha, AFK Libčice a sportovní komise města.

Uplynulo deset let od doby, kdy jsem si k prvnímu rozhovoru pro libčické čtenáře, pozvala Güntera Bittengela. A proč? Věděla jsem totiž, že budu mluvit se zajímavým člověkem a sportovcem, který miluje fotbal, svou rodinu i své rodné město. Přiznám se, že jsem si po letech ten náš rozhovor zase přečetla a s odstupem času musím uznat, že se nám povedl. Günter je totiž pro novináře požehnáním, neboť je to komunikativní, vzdělaný, zkušený a médií osvědčený partner pro dialog na jakékoli téma. A o rozhovoru s Günterem, o deset let starším, to platí dvojnásob.

Co zásadního se během posledních deseti let v tvém životě událo?

Postavili jsme si rodinný dům, což je sice velká změna v bydlení, ale já dám více než na materiální stránku života na změny osobní, a ty v mém životě reprezentují moje tři krásné vnučky. Anetce je už sedm, Ellince přes rok a Editce bude, až tento magazín vyjde, skoro měsíc.

Znáš tě od dob, kdy ti bylo méně, než Anetce a ty už jsi dědeček? Jak se cítíš v této roli?

Skvěle. Je to obrovská změna v mém životě. Díky vnoučatům se vracím do dětských let, a protože jsem ještě v solidní kondici, rád se s nimi pouštím do různých sportů a fakt mě to baví. Je zajímavé pozorovat jejich reakce v rozdílných etapách vývoje už od raného věku, který jsem u svých dětí prožíval, neboť jsem byl neustále pryč s fotbalem. Než jsem se nadál, byly velké, a dnes už jsou samy rodiči.

Tak to je rozhodně milá změna v rodině. A v práci?

Přestal jsem se věnovat profesionálnímu trénování a přešel jsem na dráhu funkcionářskou. Během posledních deseti let jsem působil v Dukle v různých manažerských funkcích a věnuji se tomu dodnes.

Jak vidíš fotbal coby „bafuňář“?

Je pravdou, že se z pozice manažera na ten sport musím dívat úplně z jiného úhlu, než na to koukají hráči nebo trenéři. Už je mi jasné, že nejde všechno tak snadno a rychle, jak si to všichni představují. Je to zajímavé srovnání, které mě určitě tím správným směrem obohacuje a upravuje pohled na sportovní odvětví, v kterém se pohybuji celý život.

Jsou dnešní mladí fotbalisté jiní, než jsi byl ty a tvoji vrstevníci?

Úplně jiní. V tom se shodujeme s mými bývalými spoluhráči. Dnešní fotbalová reprezentace se od nás liší zcela diametrálně.

V čem?

Troufám si tvrdit, že je to celosvětový trend. Dnešní hráči jsou mnohem sebevědomější, náročnější a jejich požadavky často nekomunikují s jejich výkonem. Některým chybí pokora, empatie a loajalita ke svému klubu. Tváří se jako profesionálové, ale nechovají se profesionálně.

A co je ten správný profesionální způsob, kromě toho, že za fotbal dostanou zaplacení?

Musí klubu vrátit to, co od něj dostali, aby to bylo vyvážené. Měli by dodržovat dohody, poctivě trénovat a podávat výkon. Mám-li požadavky vůči klubu, tak pro něj musím pracovat tak, abych si ty výhody zasloužil. A to v té dnešní generaci poněkud postrádám.

Vraťme se k tvé době trenérské, o které jsi mi říkal, že tě moc netěšila. Jaký máš na to názor dnes, kdy už trenérem nejsi?

Stále stejný. Jsem přesvědčený o tom, že je špatný, dnes tak často viděný, agresivní způsob trénování, kdy v kabině, někdy i během zápasů, trenéři na své svěřence řvou a neostýchají se je dokonce ponižovat, aby z nich dostali co nejvíce. S tím nesouhlasím, protože každý

hráč, který chce ten sport dělat, tak k tomu musí mít svou vlastní motivaci, obzvláště pokud chce, aby to bylo jeho povolání. Nesmí se to smrsknout jen na tréninky, zápasy a peníze. Dobrý týmový hráč se musí dobrovolně identifikovat se svým klubem, reprezentovat jej i mimo hřiště a zůstat mu věrný, i když se mu zrovna nedaří.

Překvapuje mě, jak fotbalové kluby rychle mění trenéry, když jednu sezonu často prohrávají. Je to skutečně vina jen toho trenéra?

Ne, to je jednoznačně chyba managementu, který si vybral pro svůj tým špatného trenéra. Vedení klubu by mělo mít svou jasnou sportovní i výchovnou vizi a do ní by měl zapadnout trenér, kterého si vyberou. Ten by měl odpovídajícím způsobem s týmem pracovat, měl by pro to mít všechny potřebné předpoklady i charakterové vlastnosti. Trenérská výchova není jen nechat hrát fotbal 20 maníků a pak jít domů. Trenér musí být součástí celého výrobního procesu, sžít se s hráči, kteří si jej musí vážit, věřit mu a respektovat jej.

Nemyslím, že se takové vztahy dají vybudovat za jednu sezonu.

Souhlasím, takže si asi dovedeš představit, co to udělá s týmem, když se jim za jednu sezonu vymění trenér dokonce dvakrát až třikrát.

Myslíš, že i profesionální trenér potřebuje supervizi?

Určitě ano, zejména ty mladé začínající trenéry je třeba mentovat. Ti jsou většinou velmi ambiciózní, chtějí všechno rychle a hned, postrádají trpělivost a vůbec jim nepřijde, že to třeba dělají špatně. Trenérství je pedagogická činnost, která musí splňovat určitou etiku, aby z těch lidí, které v jakémkoli sportu vychováváme, nevyrostla sice sportovně zdatná, ale pro naši společnost nepotřebná agresivní a bezohledná „individuá“. Pro mě je kolektivní sport vedle školní docházky jeden z pilířů výchovy našich dětí.

Pravda pravdoucí, ale vraťme se do Libčic. Jsi již druhý rok předsedou AFK. Proč jsi to vzal, nemáš toho v Dukle dost?

Mluvíš jako moje manželka, která reagovala úplně stejně, a máte obě pravdu. Mám toho dost, protože jsem v Dukle předsedou fotbalového klubu, kde mám povinnosti až nad hlavu. Jsem ale také kovaný libčičák a mám rád místní fotbal. Když mě kluci od fotbalu požádali, abych to po odchodu dlouholetého prezidenta klubu Zdeňka Sedláka, který v něm odvedl skvělou práci, převzal, uvědomil jsem si, co ten klub potřebuje. Silné vedení v čele s člověkem, který má s fotbalem zkušenosti, kontakty i respekt u lidí.

A to je vše, co ty splňuješ?

Snad to nezní nijak namyšleně, ale domnívám se, že ano. Uvědomil jsem si, že můžu být pro ten náš libčický klub ještě užitečný i mimo hřiště a že jej dokážu vést tak, aby neztratil svou roli, kterou má plnit.

Jakou roli kromě fotbalu?

Chtěl bych, aby AFK nebyl jenom fotbal. Ten klub historicky zapadá do koloritu našeho města a zastává v něm své důležité místo v oblasti sportovní, výchovné, ale i kulturní. Navíc ten celý areál u řeky je nádherný a má obrovský potenciál.

A to byl ten důvod, proč jsi to břímě na sebe vzal?

Ano, právě to mě zlákal. Věděl jsem, že to časově zvládnou a hlavně, že jsou se mnou ve výboru další čtyři skvělí chlapi a k tomu ještě výborná parta lidí zajišťujících celoroční údržbu areálu. Ti všichni jsou ochotni pro fotbal pracovat každý den, za což jim upřímně děkuji.

Mohu se zeptat, jak funguje spolupráce AFK s městem?

Mrzí mě, že se fotbal stal v poslední době trochu trnem v očích u některých místních spolků, které nabyly dojmu, že jsme protěžováni. Snažím se všem vysvětlit, že to tak není, ale opravdu nevím, zda se mi to alespoň zčásti daří.

Tak to teď zkus znovu.

Areál je majetkem města, AFK je jeho správcem a udržuje jej v potřebné funkční kvalitě, což není snadné, ani levné. Právě na to nám město poskytuje finanční prostředky a my se staráme o kvalitu travnatého hřiště, funkčnost dětského hřiště, malého hřiště UMT a společenských prostor, které areál AFK nabízí. Rozhodně díky městu nežijeme a máme i dost prostředků na rozumný rozvoj.

Víš, že si vůbec nedovedu představit, že by tu žádný fotbalový klub nebyl?

Já také ne. AFK je tradiční sportovní klub, který má v Libčicích hluboké historické kořeny. Myslím, že i to je důvod, proč nás město pravidelně a ve srovnání s okolními městy i štědrě podporuje. Zároveň si dovoluji tvrdit, že to není nijak přehnané, že je to podpora nutná a odpovídající potřebám provozu a údržby celého areálu, který, a to znovu zdůrazňuji, patří městu.

Myslíš, že toto vysvětlení stačí?

Nevím, ale chtěl bych ujistit všechny místní sportovní spolky, že brány AFK jsou otevřené všem, protože ten areál nemusí sloužit jen fotbalu.

Tak to bych podepsala. Byla jsem tam v létě s malými gymnastkami, které prohlásily, že ten trávník je nejlepší žíněnkou na světě.

Vidíš, a právě proto bychom ten areál rádi rozšířili tak, aby se tam vešlo co nejvíce sportů. Chceme nechat opravit zadní kabiny, které po povodních zůstaly nepoužívané, ale jsou funkční. Město nám na naši žádost pronajalo pozemek za „umělkou“, kde bychom chtěli udělat ještě jedno malé travnaté hřiště.

Zavlažovací systém - radost a osvěžení pro malé gymnastky.

Foto: Hannah Bartíková

Jsi předsedou sportovní komise, která je poradním orgánem rady města, a tak se ptám, co radě radíte?

Sportovní komise může radě doporučovat, ale rada nemusí její doporučení vyslyšet. Ze začátku mého působení jsme byli dost aktivní, ale postupem času jsem zjistil, že také naivní. I ty, z pohledu členů komise, jednoduché a nenákladné věci, se stávají složitými a všechno moc dlouho trvá. Takže i v této oblasti postrádám vizi, plány a realizaci.

Takže se sportovní komisi nepodařilo prosadit vůbec nic?

Něco přeci. Povedlo se nám městu vnuknout myšlenku pravidelných městských sportovních dnů, při kterých se jednou za rok na jednom místě představí všechny místní sporty. Zejména naši noví občané teprve až na těchto sportovních dnech zjišťují, kolik a jaké sporty se tu kde provozují a že mají spoustu možností, kam mohou oni sami chodit sportovat, nebo to umožnit svým dětem. Takové dny tady nebyly a já jsem rád, že se v létě konal již třetí ročník.

Bavili jste se v komisi o koupališti?

Samozřejmě, že ano a já osobně jsem upřímně zklamaný tím, jak se k němu ze strany města přistupuje. Je to majetek města, krásný pozemek, dobře položený, není daleko od středu města, a přesto je kromě letního koupání většinu roku zcela nevyužitý. Přitom celý areál skýtá spoustu zajímavých možností.

Například?

Pro mě je to ideální místo pro halu. Stávající budova s restaurací, která je po požáru rekonstruovaná, by byla s malou přístavbou pro šatny a sprchy dostačující. A do té díry, kde je dnes již zcela nevyužívané hřiště, by se krásně zapustila jednoduchá montovaná hala, která by splňovala potřebné parametry i pro házenou. Za ní, kde je pískové hřiště, by zbylo místo na gymnastiku a úpolové sporty, které by se oddělily lehkou stěnou. A navíc, u koupaliště by nebyl žádný problém s parkováním.

Ten vývoj rozhodování, kde by mohla stát nová sportovní hala, dobře znám. Hlavním iniciátorem je Sokol, který nemohl projektovat halu nikde jinde, než na svém pozemku. Proto už na papírech stojí hala na pozemku Sokola a je spojená se stávající sokolovnou. Investovalo se do toho ze strany Sokola i města již tolik peněz, že si nedovedu představit, že by se ta hala stavěla někde jinde.

Dobře, když už se o hale na koupališti neuvažuje, tak proč se ten prostor několika hřišť vůbec nevyužívá? Proč nechodí děti hrát beach volejbal, nebo si na ten umělý povrch začítat fotbálek? Podél plotu by se mohla nechat udělat přírodní běžecká dráha, v klidové části work-outové hřiště třeba i pro duchodce, kde by měli větší soukromí.

Dobré nápady, a co říkáš hřišťátkům pro ty nejmenší? Těch tu máme dost, ne?

Houpačky, prolézačky, skluzavky a pískoviště, to je to nejsnadnější. Ale podívej se na to asfaltovo-betonové hřiště na Staré Sahaře. To by si zasloužilo rekonstrukci a stačilo by na to pár desítek tisíc.

Že ty bys tam chtěl zrušit ty betonové terasy, na kterých už si nejedno dítě natlouklo nos?

To bych udělal jako první, protože je to vyloženě nebezpečné. Zrušil bych i ten starý hluchý plot, do kterého když někdo kopne míč, tak obyvatelé sídliště jsou okamžitě na římsách a nadávají, co je to za rámus. Dnes se to dá řešit jinými technologiemi. Úprav by nebylo tolik a to hřiště by mohlo být využíváno jak pro míčové hry, tak i pro první pokusy jízdy na kole nebo na in-linech pod dohledem rodičů.

Máš na srdci ještě něco podobného?

Ano, park vedle zušky, kde jsme jako malí tak rádi hrávali na schovku. Dnes je ten prostor sice krásně vyčištěný, ale opět zcela nevyužitý. Šlo by z toho udělat třeba odpočinkovou zónu s lavičkami pro starší, nebo naopak udělat cestičky pro malé cyklisty, někde do rohu umístit betonový ping-pongový stůl, a to bys viděla, jak by to tam ožilo.

Předpokládám, že sportovní komise tyto návrhy předložila radě města. Zařadila něco z toho do svého plánu?

Ta doporučení ze strany komise zazněla, zda se něco z toho bude realizovat, je už otázka pro radu města a zastupitelstvo.

No, právě, chceš-li něco prosadit, musíš jít výš. Dovedeš si představit, že bys byl zastupitelem?

To si dovedu docela dobře představit, protože jsme malé město, které znám a regionální politice věřím. Když se sejdou v zastupitelstvu lidi, kteří chtějí pro město něco dělat, tak v tom vidím velkou sílu. Samozřejmě může dojít k názorové nejednotnosti, ale pak nastupuje demokratické hlasování nejvyššího orgánu města, což je právě zastupitelstvo.

A co bys v té souvislosti přál TRIANGLU?

Přál bych nám, aby šel tou správnou cestou, naslouchal lidem a dokázal se ztotožnit s většinovým názorem veřejnosti. Neměl by se točit zády ke svým oponentům, ale hledat shodu, dodržovat sliby a dohody. Úspěch spolku, který vstupuje do regionální politiky, vidím ve schopnosti být spojovacím článkem mezi veřejností a výkonnou mocí.

Děkuji za rozhovor a čtenáře upozorňuji, že ten 10 let starý si mohou přečíst na www.trianglibice.cz.

Hannah Bartíková

▷ BYDLÍM TADY, A PŘESTO NEJSEM LIBČIČAN

Jmenuji se Herbert a narodil jsem se teprve nedávno - letos v říjnu. Můj táta pochází ze známé libčické rodiny Mádlových, kde dominovala prý přísná, ale oblíbená paní učitelka, moje prababička a praděda, architekt, který projektoval naše koupaliště. Jejich syn Vojta – můj děda, o kterém si, až budu větší, nechám rád vyprávět, byl prý dlouholetým hráčem místní házené, kterou nejen dobře hrál, ale i soudcoval.

Jsem také Mádlo, také bydlím v Libčicích od narození, a přesto nejsem libčickým občanem.

Také se tomu divíte? Způsobil to zákon, který říká, že dítě má trvalé bydliště tam, kde jej má matka v době jeho narození. Moje maminka má kvůli práci trvalé bydliště v Bohušovicích nad Ohří, a tak jsem z Bohušovic, i když o to vůbec nestojím.

Chtěl jsem být Libčičan, jako byl můj děda a jako je můj táta, ale nejde to. Dokonce jsem nesměl být slavnostně přivítán do Libčic se svými vrstevníky, s kterými tady budu brzy chodit do školky a do školy. Rodiče to dost mrzelo, tím spíše, když se dozvěděli, že v jiných městech to jde. A tak, až budu velký, budu usilovat o to, aby se slavnostního přivítání do Libčic mohly zúčastnit všechny děti, které tu od narození bydlí. Jestli kvůli tomu, že maminky nejsou z Libčic, nebudou zapsány do pamětní knihy, vůbec nevádí. Ale mít v rodinném albu fotky z místní radnice, jak vyfešákování kluci a načančané holčičky leží v městské kolébce, je nenahraditelná vzpomínka.

Mádlovi

▷ MARPO

Kdo to neví, tak připomínáme, že Marpo je umělecké jméno libčického rodáka Otakara Petřiny ml., který byl letos svými fanoušky oceněn stříbrným Slavíkem v kategorii Hip-Hop a Rap. TRIANGL se připojuje ke gratulantům a vzpomíná na nedávný koncert, který na náplavce spoluorganizoval náš místopředseda Ondřej Veszele, jenž jej zhodnotil těmito slovy: „Byla to pro mě čest být u toho a dostat do Libčic Marpův koncert, který byl sice poznamenán Covid opatřeními i špatným počasím, přesto jej považuji za vydařený. Náplavka ožila a návštěvníci nejen z Libčic se dobře bavili. Ota byl spokojený a rád by si svůj návrat s muzikou do svého rodného města ještě někdy zopakoval.“

Kéž by, protože Ota je rozhodně zajímavý člověk a všestranný muzikant, který vždy přináší něco nového, např. jeho poslední deska s názvem „Backwoods Bred“ je zcela nadčasová a spojuje hned několik hudebních žánrů - jazz, rap, blues a jeho oblíbené country.

A kdo se více než o hudbu zajímá o sport, může se těšit na 26. února, kdy se v pražské O2 aréně v 18:00 koná boxerský zápas dvou rozdílných světů, muzikanta a boxera Marpa a Karlose Terminátora Vémoly, zápasníka MMA.

Že TRIANGL bude fandit Marpovi, je snad i Terminátorovi jasné...

Hannah Bartíková

Foto: Jura Staněk

► RODINA FISCHEROVA SOUČÁSTÍ PROJEKTU „PRŮMYSL A UMĚNÍ“

Projekt „Průmysl a umění“ pod vedením Jitky Škopové v Ateliéru textilní tvorby na pražské Vysoké škole umělecko-průmyslové zahrnuje čtyři vybrané prvorepublikové podnikatelské rodiny, které spolupracovaly s výtvarnými umělci a významným způsobem se zapsaly do naší historie.

Jednou z nich jsou libčičtí Fischerovi, kteří se proslavili především výrobou cihlářského zboží a výstavbou továrních komínů, kterých za dobu svého působení postavili 1 600. Jeden z posledních dochovaných továrních komínů s vodojemem, jejichž výstavba byla doménou Fischerových, stojí dodnes v areálu bývalé libčické šroubárny a vytváří již sto let charakteristickou dominantu našeho města.

Jméno Fischerových neproniklo jen mezi nejznámější průmyslníky a stavitele, ale díky malíři a ilustrátorce Marii Kvěchové, jež se stala manželkou Jana Fischera (ženský lékař a porodník), prorazilo i do oblasti výtvarného umění. Marie Fischerová-Kvěchová vystudovala umělecko-průmyslovou školu a těžištěm její tvorby se stala ilustrace dětských knih, návrhářství módy a textilu.

Vzhledem k tomu, že Fischerovi byli aktivními sportovci a členy místního Sokola, dostaly sokolské ženy v r. 1935 skvělý nápad. Požádaly Marii o návrh sokolského praporu, čemuž ona ochotně vyhověla a navrhla originální prapor, jehož výroba, včetně bohaté ruční výšivky, byla svěřena pražskému Jedličkovu ústavu, který se v meziválečném období touto podnikatelskou činností zabýval.

20. června 1935 se uskutečnilo slavnostní předání praporu místnímu Sokolu, kdy před sokolovnou předaly členky ve slavnostních sokolských krojích bratru místostarostovi Krčíčkovi prapor s nezapomenutelným heslem: „Sokole buď zdráv a zdravá bude vlast“. Na prapor byly u té příležitosti připnuty ještě tři stuhy se sokolskými hesly. První s nápisem „Za vlast a národ“ od náčelnice Libuše Fischerové, druhou s nápisem „Statečným“ připnula sestra Klimentová a třetí stuha, kterou věnovala sestra Grunclová, nesla nápis „Ve svornosti síla“.

Praporem výtvarná činnost na propagaci Sokola pro Marii Fischerovou-Kvěchovou neskončila. Přenesla své nadšení pro sokolské hnutí do řady kreseb, pohlednic, publikací, plakátů a

Replika sokolského praporu.

Foto: Ondřej Příbyl

návrhů doplňkového sortimentu, které vytvořila zejména pro příležitost slavnostních Vsesokolských sletů v letech 1938 a 1948.

Prapor, na který byli všichni místní sokolové právem hrdí, zažil v pohnuté historické době naší země to, co spolek Sokol sám. Byl odsuzován, zakázán, obnoven, aby byl znovu zatracován, což zanechalo hluboké rány v srdcích věrných sokolů a bohužel též i na majetku, tradicích a symbolech.

O originál praporu se bohužel nikdo nepostaral tak, jak by si textilní historický artefakt zasloužil, takže byl nejspíše zničen. Jeho osud není bohužel v žádných dochovaných sokolských kronikách zaznamenán. Jeho krása i poselství však zůstávají pro příští generace díky prozíravosti legendárního náčelníka Jardy Nováka zachovány, neboť z jeho podnětu byla v devadesátých letech vyrobena zdařilá replika praporu, jež je v majetku Sokola dodnes.

Projekt je financován z Programu na podporu aplikovaného výzkumu a experimentálního vývoje národní a kulturní identity na léta 2016–2022 (NAKI II) MK ČR a jeho výstupem budou čtyři publikace a stejný počet výstav, které se uskuteční během roku 2022 v Pardubicích, Zlíně, Kutné Hoře a v Bratislavě.

Z originálu **Blanky Petrákové** a **Veroniky Doskočilové** zpracovala **Hannah Bartíková**

**TEXT V NEZKRÁCENÉ PODOBĚ SI MŮŽETE PŘEČÍST NA
WWW.TRIANGLLIBCICE.CZ**

Foto: z archivu Sokola

► LIBČIČTÍ OTUŽILCI

Již druhou zimu se téměř každou neděli dopoledne svoláváme přes sociální sítě ke Stánku u řeky, kde je vhodný prostor na rozcvičku a relativně bezpečný vstup do řeky. Pravidelně přichází zkušení otužilci z řad žen i mužů různého věku, občas i s dětmi, někdy dorazí i nadšení začátečníci, kteří přijdou jednou, a pak už nikdy více. Můžeme se domnívat, že do řeky skočili zcela bez přípravy a odmarodili to. Z toho důvodu bych rád touto cestou oslovil právě ty z vás, kteří byste rádi s otužováním začali a nevíte jak.

Než se vrhnete do ledové řeky, musíte začít s postupným otužováním ve sprše. A jak? Nejdříve se jako vždy omyjte a na závěr si na sebe pusťte o pár stupňů studenější vodu. Začněte od nohou a postupně ochlazujte celé tělo. Je jedno, jestli se takto osprchujete ráno, nebo večer, hlavně je důležité, abyste se přitom cítili dobře.

Otužování nejsou závody v tom, kdo vlezle do studenější vody, nebo kdo v ní vydrží o něco déle. Je to dlouhodobý proces, plný různých i nečekaných pocitů, tak buďte trpěliví, ke svému tělu vnímaví a laskaví. Důležité je se zklidnit a soustředit na to, co děláte. Vaše tělo určitě prožije teplotní šok, tak nejdříve dýchejte klidně,

zhluboka a pomalu přecházejte na svůj normální pravidelný dech.

S otužováním venku je ideální začít už v létě, kdy teplotní rozdíly vody a vzduchu nejsou tak velké. Finálním krokem je ale zimní otužování v řece. V dnešních dnech má Vltava u nás kolem tří stupňů, proto je dobré se předtím, než do ní vlezete, zahřát krátkou intenzivní rozcvičkou. Do řeky pak vstupujte pomalu a opět se s hlubokým dechem dostaňte do klidu.

Věřte, nebo ne, ale ledová sprcha je mnohem náročnější, než vstup do řeky. Nikdy do ledových vod nechoďte sami. Je mnohem lepší a bezpečnější se přidat k nám. Můžeme vás podpořit, motivovat i poučit. První dvě minuty jsou fakt nepříjemné, ale když je překonáte, tak se vaše tělo studené vodě přizpůsobí a začnete si to užívat. Jak dlouho ve vodě vydržíte je zcela individuální a odpovídá to kondici a zkušenostem každého otužilce.

Jakmile z vody vylezete, tak se rychle osušte, zahřejte pohybem a teplým nápojem, čímž se rozproudí váš krevní oběh a pak hups do teplého oblečení. Jaké pocity se pak dostaví, je nesdělitelné. To musíte zažít na vlastní kůži.

Ondřej Veszelel

OTUŽOVACÍ VÝZVA

Vánoční plavání v řece

24. 12. 2021 v 10:00 u Stánku u řeky

**Srdečně zveme začátečníky, pokročilé i fanoušky.
Něco na připitek a ochutnávku vánočního cukroví vítáno.**